

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Copyright © 2023 A. Vius Nomadus

Copyright © 2023 za ovo izdanje Ind Media Publishing

ISBN 978-86-10-04791-2

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

A. Vius Nomadus

PLES SVEĆINO
PLAMENA

IZVODI IZ /ALFA ET OMEGA ARHIVA/

Beograd, 2023.

Za Biljanu, koja mi je pokazala šta je lepota osmeha.

Sadržaj

PRVI DEO	
ZORA OKUPANA SUNČEVIM ZRACIMA	11
<i>Fasa'I</i>	24
<i>Sei 'Va A'</i>	40
<i>Gera'Iel</i>	43
<i>Sei 'Va A'</i>	51
<i>Fasa'I</i>	54
<i>Gera'Iel</i>	61
<i>Sei 'Va A'</i>	70
<i>Gera'Iel</i>	82
<i>Fasa'I</i>	87
<i>Gera'Iel</i>	119
<i>Sei 'Va A'</i>	130
<i>Gera'Iel</i>	133
<i>Fasa'I</i>	135
<i>Gera'Iel</i>	142
<i>Sei 'Va A'</i>	145
<i>Gera'Iel</i>	152

A. Vius Nomadus

<i>Kobsus Okram</i>	155
<i>Gera'Iel</i>	161
<i>Kobsus Okram</i>	176
<i>Gera'Iel</i>	186
<i>Fasa'I</i>	190
<i>Sei 'Va A'</i>	197
<i>Fasa'I</i>	200

DRUGI DEO

ZAKOPANE TAJNE, OTKOPANA ZNANJA	203
- <i>CODEX abrupte ende</i> -	270

Kao vekovi prošli, tako će i ovi vekovi prekriti sve ove zemlje prašinom, u koju će se i kosti pretvoriti, kao poslednji svedoci ovih i vremena prošlih. Jedina nada jeste sjaj reči, koje će biti pored sveće zapisane, na hartiji, na tom čuvaru vremena. Sve dok sveća gori, goreće jarko i nada, plešući prkosno, kao plamen sveće, pred Vetrovima Zaborava.

*

„Zanimljiv vam je ovaj natpis iznad vrata.“

„Dobro došli, dragi Inkvizitore. Spreman sam za vaša pitanja.“

„Oduvek me je interesovalo zašto stanica. Zar vam nije lakše da radite na tvrdom?“

„Večna praznina me podseća na efemernost momenta. Pomaže mi u koncentraciji. Iako svakako znate, dužan sam da napomenem: naš razgovor se snima.“

„Pogledajte naš domen. Njegove granice našem oku nisu vidljive.“

„Molim vas. Sedite. Ja sam...“

„Svakako da znam ko ste. Objasnite mi vaš domen.“

„Granica mog domena sadržana je u mojoj tituli. Terminal sa CODEX isečcima je ispred vas. Krenite na put prema vašoj volji.“

A. Vius Nomadus

„Pre svega: pojasnite mi vaš metod rada.“

„Moj metod ćete najcelishodnije shvatiti upotrebom vama dostupnih izvoda i isečaka. Počecemo od vašeg zahteva i mog zaduženja. Treći period Nalia'Bi planete. Pojava Purpurnih linija. Iako su te linije direktne naslednice istraživanja tokom Prvog Imperijuma, zbog samih događaja, teško ih je pronaći. Jedna od stvari koje su obeležavale predarhivski period jeste česta pobeda Amorfnog.“

„Amorfni. Zanimljiva reč za gubitak znanja. Oduvek mi se ta reč dopadala.“

„Borba protiv Amorfnog naš je poziv.“

„Poznata mi je vaša mantra, dragi kuratore.“

„A meni vaša. Pred jarkim svetlom, najtanja senka se vidi.“

„Drago mi je da se razumemo. Ipak je to preduslov svakog uspešnog poduhvata.“

PRVI DEO

Zora okupana
sunčevim zracima

Sunce je počelo, svojim jarkim zracima, da obasjava, po ko zna koji put, padine i doline zemalja, koje su činile naš život, naše zemlje, naše svetove. Nebrojeno ljudi i priča su te zemlje videle, zraci obasjali.

Na zapadu Su'N zemalja, na obroncima zelenkasto-belih planina, blizu obale i neumornih mora, između reka i dolina, nalazilo se malo mesto. Mesto tiho i mirno, neopterećeno vihorima vremena. Kako bi pesnici Ris'Mae pisali, mesto koje je vreme zaboravilo. Malo selo, okruženo poljanama i zelenim šumama, na obali mora, polako se budilo, kao i svakog dana. Žitelji su polako kretali na posao, prema obali, u polja, u obližnji rudnik gvožđa.

Nestrpljivost mladosti je uspešno lečena nikad gotovim radom. Tako mu se bar činilo. Svaki dan, kao i svako večer, potpuno isto. Male razlike nisu zahtevale zapisivanja i prepričavanja. Jednostavno, zorom počinju, noću završavaju. Tako beše i tog dana.

Rukavom je pokušavao da obriše znoj sa čela, koji je konstantno iritirao obrve, a ni oči ne bejahu pošteđene. Prašnjav, iscepan i mastan rukav samo je još više prljao njegovo mlado lice. Odustavši od brisanja čela iskidanim rukavom, seo je na klupu koja je stajala

A. Vius Nomadus

ispred okna i duboko udahnuo nekoliko puta. Hrapavost u grlu ga je iritirala, nagonila na suvo kašljanje. Zakašljao se nekoliko puta, pokušavajući da odagna to grebanje duboko u grlu. Kako je pljunuo u stranu, primetio je svoje kolege i prijatelje kako se pojavljuju pred mesečinom obasjanim oknom, svi listom izmoreni i istrošeni, tu na obronku planina. Seo je na klupu, koja se nalazila desetak metara dalje od ulaza, pored tovarnih kola. Polako je počeo da skida svoje već stare čizme. Nije se obazirao na prisutno trenje u rukama, te malene iglice koje je osećao ispod kože. Celokupnu pažnju odvuče mu misli o narednom danu. Pogledao je preko njiva i sela u podnožju, prema kućici na skroz drugom kraju horizonta, i kao da je mogao da ga vidi na terasi, figuru večno zagledanu u more. A more kao i svako more, neumoljivo je udaralo o strme i oštre klisure. Zvuk tog večnog boja dopro je i do njegovih ušiju. Te večeri čak je i obratio pažnju. Prelep zvuk, zaključio je. Sve mu je bilo lepo, pred nadolazećim i dugo iščekivanim danom. Dok je tako bio izgubljen, za sto sede nekoliko njegovih kolega, i mlada devojka se pojavi iz neakve male kuće sa tacnom, krčagom i nekoliko piva. Kasnije se i sam sećao, u dugim momentima isposništva i samoće, u tmini dalekih zora: nije ništa slađe od piva te večeri nikada popio. Najsladi su uvek oni momenti koji neprimetno svoje tajne skrivaju, koji neprimetno prođu, a ostave svoje tragove duboko u svesti. Barrem je tako tvrdio, tokom dalekih dugih dana i noći.

* * *

Kroz trošne prozore jedne male kuće, na ivicama sela, sunčevi zraci su se lenjo probijali. Kuća, ili više koliba, mala i pospana, bila je dom Gera'elju ceo njegov život. Živeo je u maloj trošnoj kući, u blizini rudnika. I dalje pospan, sa blagom glavoboljom, krenuo je prema lavabou koji je bio pored kreveta. Stajao je tu, pored metalnog lavaboa punog hladne vode. Hladan vetar je to veče huktao i duvao,

donoseći hladnoću kao staru saputnicu. Ali njemu nije bilo hladno. Osećao je drhtavicu i treperenje u stomaku uvek kada bi trgovac obećao novu priču iz istorije Sveta. Danas je imao slobodan dan, što je polako postajala sve veća retkost, kako su godine odmicale. Pogledao je svoje ruke, grube i tvrde. Drhtale su, od uzbuđenja... Uzeo je staru krpu koja je stajala na kuki pored ogledala i obrisao se. Navukao je svoje radne pantalone i majicu, pa je u nekoliko koraka izleteo napolje. Dočekalo ga je prijatno jutro, sa blagim vetrom. Sunce je se već dobro podiglo na horizontu, a topli zraci nagoveštavali su još jedan prijatan letnji dan. Gera'el je krenuo polako, utabanom stazom, od svoje kuće, preko zelenih polja, do centra seoceta. Na putu je sreo nekoliko svojih prijatelja, kojima je uputio pozdrave, ali ne predugačke, jer ga je nestrpljenje sve više vuklo prema vrhuncu dana. U selu je bilo manje-više pusto, jer su svi otišli na posao, mahom u polja i u rudnike, tako da Gera'el nije trošio previše vremena u selu, već je, kupivši u prodavnici na trgu nekoliko stvarčica, krenuo prema trgovčevoj kući. Večni čuvar tog trga, skromna statua od sivog kamena, beše postavljena davnih dana u čast davno zaboravljenog heroja. Oko statue behu stabla raskošnih krošnji koja su činila prijatan hlad tokom vrelih letnjih dana. Zastao je nekoliko trenutaka pred statuom, što je činio svaki put kada je kretao putem trgovčeve kuće. Levim dlanom je prešao preko izlizane kamene ruke koja je držala spušten mač. Sama kuća nalazila se van sela, na obroncima planine, usamljena, sa koje se pružao veličanstven pogled na seoce i okean. Uska staza, utabana, vijugala je između žutih polja i neobrađenih njiva, sve do te padine. Gera'el su se neprestano vrtele po glavi misli o predavanjima koja je trgovac održavao, maloj i odrasloj deci i svima onima koji bi našli vremena u svom životu da čuju nešto novo, neretko i korisno.

Na terasi jednospratne kuće sedela je usamljena figura. Nagnuta nad stolom i sa olovkom u ruci, sa sunčevim zracima na obrazima, sedela je i zapisivala u knjigu. Dubokim uzdasima i oštrog vida,

A. Vius Nomadus

čovjek je privodio kraju reči svoga života. Kako se približavao dnu stranice, olovka je počela da podrhtava, praveći sve nejasnija slova, čudna, neobična. Nakon nekoliko redova, konačno je završio. Zastao je. Pročitao je napisano. Mastilo još beše sveže. Gledao je isprekidana slova, jedno po jedno, sve vreme nesvesno vrteći izrezbarenu olovku u ruci. Nakon provere, praznim osmehom je označio završetak. Mirne duše se potpisao na dnu strane pa je ustao. Naslonio se na ogradu terase i mirnog uma, pogleda izgubljenog u horizontu, odahnuo je. Prvi put u svom životu osećao se kompletnim. Kao da je posao dug ceo njegov život konačno priveo kraju. Sunce je grejalo njegovu sedu glavu, mirisi leta su mu bili lepši nego ikad do tad. Pogledao je u nebo, u velike bele oblake. Zvukovi prirode, koje je mogao da čuje iz polja i iz okolnih šuma, najbolji zvuk. Trenuci su prolazili, u tišini. Izgubljenog pogleda u daljini, gladio je svoju belu bradu, sa tek ponekom crnom dlakom. Prolazeći prstima kroz guste pramenove, mogao je da oseti svaku dlaku, svaki momenat svog života. Prepustio se sećanjima i uspomenama. Polako je podigao olovku sa knjige, svoju drvenu olovku, sa još svežim mastilom na vrhu. Mirne ruke je spustio tačku na svoj potpis, pa ju je polomio na dva dela. Gornji deo olovke bacio je preko terase u visoku travu, a donju polovinu je postavio na sredinu knjige, pa je zatvorio. Kamen konačno beše zbačen sa njegovih starih i umornih leđa. Teške kožne korice nije bilo lako zatvoriti. Sa knjigom u ruci, duboko udahnuvši, polako uđe u kuću. Sporim koracima se spustio u prizemlje, gde se nalazila njegova mala biblioteka. Mala ali probrana. Prostorija oivičena policama od tamnog drveta i lampama, njegovo malo utočište. Pogledom je prešao preko svake knjige i, sa osmehom, klimnuo prema svakoj. Knjige su bile svakakvih boja i kožnih korica: od bogato ukrašenih, prelepih ilustracija, do jednostavnih, jeftine izrade. Za svaki naslov osetio je drugačije treptanje u stomaku. Sunce je mekano osvetljavalo prostoriju, prigušeno tankom zavesom. Pogledom je prelazio od knjige do knjige, svakoj posvetivši

momenat. Poslednji. Kovitlac emocija, usplahirenosti, tuge, oivičavao je taj momenat. Oči su odisale setom, pogleda zastao na jednoj maloj knjizi. Ispružio je kažiprst, kao da ga je bilo strah da pipne. Njegova prva knjiga. Nije mogao ni da je takne; stega oko srca nije dozvoljavala. Bezizlaznost situacije postajala je sve očiglednija. Nije klonuo duhom.

Police behu savijene; stoički su trpele svoj teret. Knjigu je odložio ispod masivnog drvenog stola. Začulo se kucanje na vratima.

„Vidim, nema nikog.“ Gera’Iel se pojavi na vratima. Beše žedan znanja i priča, koje su udahnjivale život njegovim danima. Oči su mu isijavale nestrpljivošću.

„Dobar dan, Gera’Iele. Priča koja će danas biti ispričana ne zasluži je ostale. Izvoli.“ Trgovac se pomeri u stranu, da propusti Gera’Iela, koji u nekoliko koraka doskoči do biblioteke. Trgovac je ostao kod vrata tren duže, upijajući veličanstvenost vedrog dana.

Obojica su bili u biblioteci: trgovac za svojim radnim stolom, a Gera’Iel za manjim, naspram svog nastavnika. Izvadio je malu svesku, koju je nosio uvek sa sobom. Pero i mastilo čekali su ga na stolu.

Videvši svesku, trgovac je odmahnuo glavom. „Danas ti to neće biti potrebno.“ Gera’Iel ga znatiželjno pogleda, i zausti da ga upita zašto, kada ga trgovac prekinu, vlažnih očiju. Prvi put ga je video tako potresenog, treperavog glasa. „Sedi i slušaj. Priča koja će biti ispričana važnija je od svih onih koje su punile ovu“, nakašljao se, „biblioteku pričama.“ Gera’Iel, ne znajući šta da kaže, jednostavno sede, pogleda uprtog u trgovca; načulio je uši i slušao.

Trgovac je svojim pričama pokušavao da nadahne sve one koji bi ga slušali, još od prvih dana njegovog suživota sa meštanima te uspravane padine. Iako stranac, uživao je dozu poštovanja koja mu je omogućavala pristojnu i mirnu starost. Mudrosti i anegdote koje je skupljao tokom svog života je uvek i rado delio sa svima, čak i sa onima koji su bili sumnjičavi prema njemu. Tako bi i sa Gera’Ielom. Od prvog dana kada je naučio da čita i piše, tada već momak, uvek

A. Vius Nomadus

je sa čežnjom čekao slobodne dane i trgovčeve misli. Tog dana, po mnogo čemu sudbonosnog, slušajući trgovca kojeg su priče vodile na emotivno putovanje po sećanjima i do prijatelja davnih, Gera'Iel je slušao priču, prvi put nakon toliko godina, ispričanu.

* * *

Dan je umakao, polako se približavajući sumraku. Napolju je vetar raznosio mirise proleća, sveže pokošene trave i uzoranih njiva, sa primesama dubokih mirisa oslobođenih iz dubokih rudnika. Za stolom sedeći, sa knjigom pred sobom, stari trgovac je polako završavao svoju priču i, sa svakom izgovorenom rečju, osećao se slobodnije, lakše, kao da skida lance koji su ga godinama gušili. Prvi put, nakon toliko godina, slobodan, duboko je udahnuo. Plavosive oči zasijaše, mešavina suza još neisplakanih i sete davno prošlih dana.

„Nakon svih ovih godina, konačno mogu reći, tačka je stavljena na moju priču.“ Trgovac, i dalje za stolom, oseti spokoj u duši. Srce mu zatreperi, od priča o davnim vremenima, o sećanjima i uspomenama. Još jednom je spomenuo davno zaboravljene momente, neispričane trenutke, kao da je želeo još jedanput da ih iscrta u temeljima vremena, da im poslednji put podari vazduha. Svoju priču je preneo. I osećao se slobodnim za naredni, poslednji korak njegovog života. Nezadrživo se približavao. Stoički će ga dočekati.

Gera'Iel je takođe sedeo, za manjim stolom nasuprot trgovčevog, bezizražajnog lica.

„Imaš li pitanja?“, neobično spokojan, upita trgovac.

Gera'Iel, i dalje izgubljenog pogleda, konačno se trže. „Imam li pitanja?“ Naglo ustade. Tresak stolice odzvoni prostorijom, osvetljenom jarkocrvenom bojom. „Kakva je ovo priča? Šta očekuješ sada da kažem?“ Počeo je nervozno da šeta, levo-desno. „Jel' ti mene zajebavaš?“ Borio se sa samim sobom da dođe do vazduha.

Trgovac odmahnu rukom. „Ne. Sve je istina.“ Očekivao je ovakvu reakciju. Oduvek je Gera’Iel bio nagao i nervozan, to je davnih dana shvatio. A ko i ne bi...

„Znači, ti meni sada govoriš, hm.“ Odmahivao je glavom. Jedva je dolazio do glasa. „To jest, da si ti u stvari bio učesnik prevrata u Zlatnom Pojasu? Ti?“

Trgovac ustade sa stolice, polako i smireno, pokretima izmorenog tela. „Da. Kao posmatrač. Moja misija je bila sasvim drugačije prirode.“ Nije skidao pogled sa Gera’Iela, kao da je hteo da on vidi istinu u njegovim izmorenim, ali i mirnim, očima. Pogled mu ne bi uzvraćen.

Gera’Iel je mahao rukama levo-desno. „Šta sad to znači?“

„Kad bude vreme... saznaćeš. Možda.“ Izgovorio je reči umornim tonom.

Gera’Iel odahnu, pa podiže stolicu i sede. Nakašljao se. Hteo je čak i da pljune, osetivši nagomilanu prašinu u grlu, ali se pribrao. Pročistio je grlo. „Ovako.“ Duboko je disao, pokušavajući da se sabere. „Od kada znam za tebe, uvek si pričao tako lepe priče, o istoriji, o zanimljivostima...“ Na tren je zastao, i dalje se sa sobom boreći i sa nemirnim srcem, jedva procedivši naredne reči: „I sada, nakon toliko godina, odjednom pričaš gluposti! I to danas, kada sam jedva dobio slobodan dan? Znaš li kako je kada tri meseca svakodnevno vucaraš svašta po rudniku, po poljima, sanjajući dan kada ćeš moći da se odmoriš, i da poslušаш omiljenog učitelja, kad ono – učitelj poludeo? Razumeš li me?“ Opet ustade sa stolice. „Ti meni sada govoriš da si uzrok jebenog rata koji mi je oteo porodicu? Jesi li svestan?“ Uneo mu se u lice, zajapuren. „Jesi li svestan?“ Jedva se kontrolisao, bes je vladao njegovim razumom.

Trgovac ne ustuknu. „Molim te, smiri se. Znam da ti je teško. Nisam nikada ni hteo da pričam o tim danima, baš zbog tebe. Oduvek si mi bio najdraži učenik.“ Ruka mu je krenula prema Gera’Ielovom ramenu, ali se on otrgnuo.

A. Vius Nomadus

Svaka naredna reč beše teža od prethodne. „Zašto mi onda sada ovo govoriš? Koja je svrha?“ Ceo život je radio najteže fizičke poslove, ali nikada kao tada, u tom momentu, nije bio toliko izmoren. Kao da ga je neko iscedio.

„Sveća dogoreva“, kratko, bezizražajnog lica, trgovac odgovori.

Gera'Ielov izraz lica se odjednom promeni, od besnog i izmorenog do začuđenog. Setio se tog izraza, iz neke priče, koju mu je trgovac jednom prilikom ispričao. O običajima Čuvara. Iako je ostalima priča bila uglavnom dosadna, jer je objašnjavan život i rad tajanstvenih Čuvara, Gera'Iel je smatrao da je postojala neka vrsta pouke, koju je trebalo izvući iz tih običaja. Iako je prepoznao izraz i njegovo značenje, i dalje nije uspevao da shvati konačnost tih reči. „Kako to misliš?“ Odmahnu glavom, znajući reči, ali ne njihovu povezanost sa situacijom. Otrezno se od umora u momentu.

Šetajući bibliotekom, trgovac krenu da odgovori, ali zastade. Lepo li dana, pomislio je u tom tužnom i napetom trenutku. Skinuo je svoj istrošeni beli plašt, koji bi uvek nosio kada je držao predavanje, i odložio ga na mali sto u ćošku prostorije, pa se vratio do svog radnog stola. Seo je, tih i nem. Prolazio je prstima kroz svoju gustu belu bradu.

„I?“ Gera'Iel upita. Srce mu je lupalo, a u mislima kovitlac.

„Oprosti mi, izgubljen sam u mislima“, trgovac tiho odgovori, naizgled nesvestan razgovora. Vetar poče jače da duva. U vazduhu se osetio miris mora.

Bez reči, Gera'Iel se okrenu i pođe ka vratima, odlučivši da više ne može da izdrži taj kovitlac, kada trgovac ustade sa stolice i uhvati ga za rame. „Molim te, oprosti.“ Okrenuo ga je k sebi. „Molim te.“ Pokaza na stolicu. Gera'Iel sede.

Vetar odjednom promeni pravac, trgovac je osetio. Približivši se prozoru, pogledao je napolje. U daljini, nekoliko baklji je osvetljavalo put pod sumrakom. Odjednom ga nešto preseče po stomaku, pa se osloni za okvir otvorenog prozora. Zatvorio je oči na nekoliko